

نقش امام علی(ع) در دفع پاتک یهودیان بنی‌نضیر

۲۴ دی ۱۳۹۳ ساعت ۱۷:۳۰

یهودیان بنی‌نضیر نقشه قتل پیامبر(ص) را طراحی می‌کنند و از آنجایی که خداوند حافظ رسولش است، نقشه آنان را ناکام می‌گذارد و این قوم پیمان‌شکن مجبور به ترک مدینه می‌شود.

بیست و دوم ماه ربیع‌الاول سال چهارم یادآور جنگ پیامبر(ص) با یهودیان مدینه در سال چهارم هجری است که غزوه بنی‌نضیر نام دارد، در واقع بنی‌نضیر تیره‌ای از یهود بودند که در جنوب شرقی مدینه سکونت داشته و دارای قلعه، مزارع و نخلستان در آن محل بودند.

بنی‌نضیر با پیامبر اکرم(ص) همانند دو قبیله بنی‌قینقاع و بنی‌قریظه که آن‌ها نیز یهودی بودند، پیمان عدم تعرض و دوستی بسته و متعهد شده بودند که بر ضد مسلمانان اقدامی نکنند و کسی را علیه ایشان تحریک نکنند، اما هر سه قبیله پیمان‌شکن شدند، نیرنگ سران بنی‌نضیر علیه پیامبر(ص) و نقشه قتل حضرت(ص) منجر به خروج آنان از مدینه با وضع اسفناک شد که در ادامه به بازخوانی علل وجود غزوه بنی‌نضیر می‌پردازیم:

عمرو بن‌امیه بن‌ضمیری بر اثر جهل دو نفر از قبیله بنی‌عامر را کشت، این قبیله که از هم‌پیمانان پیامبر(ص) به شمار می‌آمدند، بر اساس معاهده امضا شده، درخواست دیه کشته‌شده‌ها را کردند، با توجه به اینکه طبق مفاد معاهده‌نامه میان همه قبایل ساکن در مدینه، هم‌پیمانان باید در مقدار دیه مشارکت می‌کردند، به همین منظور پیامبر(ص) با ده نفر از یاران خود به سوی محله بنی‌نضیر حرکت کرد و ماجرا را با آن‌ها در میان گذاشت، قبیله بنی‌نضیر در ظاهر با پیشنهاد حضرت استقبال و آمادگی خود را اعلام کردند.

پیامبر که وارد قلعه آن‌ها نشده بود و در بیرون قلعه و نزدیک دیواره‌های آن‌ها موضوع را مطرح کرده بودند، در همین بین، عده‌ای از قبیله بنی‌نضیر در مقام توطئه برآمدند و طرح قتل پیامبر(ص) را علیرغم مخالفت گروهی از آنان پی‌ریزی کردند و تصمیم گرفتند با پرتاب سنگ از بالای قلعه، رسول اکرم(ص) را از بین ببرند، اما پیغمبر(ص) از طریق وحی از توطئه آن‌ها آگاه شد و بدون خبر، اصحاب خود را ترک کردند.

بعد از اینکه پیامبر(ص) به مدینه بازگشت، از طریق محمد بن مسلمه به قبیله بنی‌نضیر پیغام فرستاد که تنها ده روز وقت

خواهند داشت که مدینه را ترک کنند، محمد بن مسلمه در دیدار با سران بنی نضیر گفت: رهبر عالی قدر اسلام، به وسیله من برای شما پیامی فرستاده که هر چه زودتر این آب و خاک را در ظرف ده روز ترک کنید، زیرا پیمان شکنی کرده‌اید و از در مکر و حيله وارد شده‌اید و اگر در این ده روز این مرز و بوم را ترک نکنید، خون شما هدر است.

البته این تصمیم مطابق پیمانی است که مسلمانان در نخستین روزهای ورود پیامبر با طوائف یهود مدینه بسته بودند و این پیمان، از طرف قبیله بنی النضیر، توسط «حیی بن اخطب» امضا شده بود.

در ابتدا یهودیان بنی نضیر تصمیم گرفتند که حکم پیامبر(ص) را قبول کنند، حتی باروبندی خود را برای کوچ آماده کردند بودند، اما با پیغام عبدالله بن ابی از منافقان مدینه مبنی بر یاری دو هزار نفری قبیله‌اش و دیگر قبایل از بنی نضیر از تصمیم خود منصرف شدند و برای پیامبر(ص) پیغام فرستادند: ما از سرزمین خود نمیرویم، هر چه میخواهی بکن.

به همین منظور پیامبر(ص) بعد از اقامه نماز ظهر تکبیرگویان همراه با سپاه اسلام به سوی قلعه‌های بنی نضیر حرکت کردند و پرچم اسلام را به دست امام علی(ع) سپردند، سپاه اسلام قلعه‌ها را محاصره کرد، محاصره‌ای که ۱۵ شب به طول انجامید و در این مدت درگیری‌های پراکنده‌ای نیز صورت گرفت، در یکی از شب‌ها امیرالمؤمنین(ع) در کمینی «غروک» از شجاعان و قدرتمندان بنی نضیر را که قصد شبیخون و قتل پیامبر(ص) را داشت، از بین برد و به دستور پیامبر(ص) سرهای آنان به درون قلعه‌های بنی نضیر پرتاب شد.

این حرکت رعب شدیدی در دل‌های یهودیان ایجاد کرد، پیامبر(ص) همچنین برای اینکه قبیله بنی نضیر را برای ترک هر چه زودتر مصمم تر کنند، دستور دادند که تعدادی از نخل‌های آنان را قطع کنند که موجب ناراحتی و اعتراض شدید بنی نضیر شد، اما پیامبر(ص) یادآور شد این کار طبق دستور خداوند انجام شده است.

در نهایت بنی نضیر که طبق دستور پیامبر(ص) تنها اجازه داشتند، یک بار شتر همراه خود ببرند و سلاح‌هایی که برای جنگ با مسلمانان کنار گذاشته بودند را باقی بگذارند، بعد از مهلت ۱۵ روزه قلعه را با ۶۰۰ شتر ترک کردند که گروهی به «اذرعات» در شام، گروهی به قلعه‌های خیبر و تعدادی هم مسلمان شدند که اموالشان بازگردانده شد.

در غزه بنی نضیر طبق حکم خدا، غنیمتی که سپاه اسلام بدون جنگ و نبرد به دست می‌آورد؛ متعلق به شخص پیامبر بود، پیامبر مزارع، آب‌ها و باغ‌ها را میان مهاجران تقسیم کرد، زیرا دست آن‌ها از ثروت دنیا به علت مهاجرت از مکه کوتاه بود و در حقیقت سربار انصار و مهمان آن‌ها بودند، این نظر را سعد بن معاذ و سعد بن عباد نیز تصدیق کردند، به همین منظور تمام اراضی میان مهاجران تقسیم شد و از انصار جز سهل بن حنیف و ابودجانة که بسیار تهیدست بودند، کسی بهره‌ای نبرد و از این راه گشایشی برای عموم مسلمانان به وجود آمد، همچنین شمشیر قیمتی یکی از سران بنی نضیر به سعد معاذ واگذار شد و سوره «حشر» هم پیرامون این غزه نازل شد

منبع فارس

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/29282/نصير-جنی-یہودیان-پاتک-دفع-ع-علی-امام-نقش/29282>